

РЕШЕНИЕ

№ 6431

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7501** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. Л. П. с постоянен адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 31, срещу Решение № ПИ-296/01.08.2022 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действия на публичен изпълнител, обективирани следните разпореждания за разпределение на суми: изх. № С220022-125-00-0196553/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196552/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196550/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196549/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0192697/06.07.2022 г., № С220022-125-00-0192696/06.07.2022 г., № С220022-125-00-0182485/27.06.2022 г., № С220022-125-00-01822482/27.06.2022 г., № С220022-125-00-0178239/22.06.2022 г., № С220022-125-00-0178233/22.06.2022 г., № С220022-125-00-0165887/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0165883/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0165880/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0156455/31.05.2022 г., № С220022-125-00-0156453/31.05.2022 г., всички издадени от П. К. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

В жалбата се поддържа, че решението и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни, като издадени в нарушение на материалния закон, на което основание се иска отмяната им. Твърди се, че разпределението на сумите е извършено в нарушение на чл. 169, ал. 1 ДОПК, тъй като не е била спазена предвидената в закона последователност на погасяване на публичните вземания, като в конкретния случай на

първо място били разпределени суми за разноски. На следващо място се твърди, че разпределението е незаконосъобразно, тъй като пред публичния изпълнител са били подадени искания за разрешаване на неотложни плащания. Твърди се, че с изземване на средства от банковата сметка и последващото им разпределение се обезсмисляла процедурата по разрешаване на неотложни плащания, което правело невъзможно реализацията на привилегията за плащане на работни заплати. Поддържа се, че след като средствата са били запорирани, е следвало първа да бъде изчерпана процедурата по разрешаване на неотложни плащания, а след това да се извърши разпределението на останалите средства. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърдените с него разпореждания, като се претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощен процесуален представител - адвокат Ч., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена на посочените в нея основания. Счита, че въпросът за неотложните плащания следва да бъде разрешен преди да се пристъпи към разпределение на средствата. Претендира разноски за внесена държавна такса.

Ответникът - директорът на ТД на НАП - С., в писмен отговор на жалбата и в съдебно заседание чрез юрк. Р., оспорва нейната основателност и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – уведомена за образуваното производство, не изпраща представител.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателят - ЧСИ В. Л. П., е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021 г. по описа на ТД на НАП -С., за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с Разпореждане за изпълнение с изх. № С210022-155-0000002/10.02.2021 г., издадено на основание чл. 211 ДОПК от главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

На 18.02.2021 г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 ДОПК с изх. № С210015-149-0000549/18.02.2021 г., по посоченото изпълнително дело, връчено по електронен път на 25.02.2021 г.

За обезпечаване на публичните вземания по изпълнителното дело са издадени Постановления за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С210022-022-0085194/15.11.2021 г., изх. № С210022-022-0088844/25.11.2021 г. и с изх. № С210015-022-0011797/18.02.2021 г.

На 14.01.2022 г. жалбоподателят е подал искане за издаване на разрешение за неотложно плащане за погасяване на задължения за данък по чл. 50 ЗДДС от ЗДДФЛ – 18 634,00 лв., ДДС в размер на 15 621,00 лв., по фактури в размер на 490,49 лв., гориво 400 лв., заплащане на задължения по трудови договори в размер на 20 416,12 лв. и заплащане на дължими суми по договори, свързани с основаната дейност в размер на 12 000,00 лв.

На основание чл. 212 ДОПК до задълженото лице е изпратено искане за представяне на документи.

В отговор, на 21.01.2022 г., е представено извлечение от движение по банкова сметка. Други документи не са били представени.

Последвал е отказ за издаване на разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 ДОПК, потвърден с решение № ПИ-41/16.02.2022 г. Решението е

обжалвано пред АССГ, който с Решение № 5586/04.10.2022 г., постановено по адм. д. № 2569/2022 г. е отхвърлил жалбата. Съдът с потвърдил становището на публичния изпълнител, че не е налице нито една от хипотезите на чл 229, ал. от ДОПК, считайки, че жалбоподателят не е представил доказателства, които са свързани с необходимостта от извършване на разплащания по запорираната банкова сметка, които са относими към основната му търговска дейност и от които се установява, че неиздаването на разрешение ще доведе до тежки стопански последици за него.

Предмет на настоящата съдебна преценка са издадените в хода на изпълнителното производство на основание чл. 219, вр. чл. 240 ДОПК разпореждания за разпределение на суми както следва:

изх. № С220022-125-00-0196553/11.07.2022 г. за сума в размер на 1710,00 лв. /л.36/;
изх. № С220022-125-00-0196552/11.07.2022 г., за сума в размер на 1410,00 лв. /л.22/;
изх. № С220022-125-00-0196550/11.07.2022 г., за сума в размер на 250,00 лв. /л. 23/;
изх. № С220022-125-00-0196549/11.07.2022 г. за сума в размер на 1225,00 лв. /л.24/
изх. № С220022-125-00-0192697/06.07.2022 г., за сума в размер на 440,00 лв. /л.25/
изх. № С220022-125-00-0192696/06.07.2022 г., за сума в размер на 1780,00 лв./л.26/;
изх. № С220022-125-00-0182485/27.06.2022 г., за сума в размер на 454,00 лв. /л.27/;
изх. № С220022-125-00-01822482/27.06.2022 г., за сума в размер на 4385,00 лв. /л. 28/;
изх. № С220022-125-00-0178239/22.06.2022 г., за сума в размер на 6670,00 лв. /л. 29/;
изх. № С220022-125-00-0178233/22.06.2022 г., за сума в размер на 1375,00 лв. /л. 30л/;
изх. № С220022-125-00-0165887/09.06.2022 г., за сума в размер на 375,00 лв. /л. 31/;
изх. № С220022-125-00-0165883/09.06.2022 г., за сума в размер на 740,00 лв. /л.32/;
изх. № С220022-125-00-0165880/09.06.2022 г., за сума в размер на 410 лв. /л.33/;
изх. № С220022-125-00-0156455/31.05.2022 г., за сума в размер на 2170,00 лв. /л.34/ и
изх. № С220022-125-00-0156453/31.05.2022 г. за сума в размер на 510,00 лв. /л.35/,
всички издадени от П. К. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

Така издадените разпореждания са обжалвани пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПИ-296/01.08.2022 г. е оставил жалбата без уважение, като неоснователна и недоказана.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 03.08.2022 г., видно от приложеното на л. 17 удостоверение за електронно връчване.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, след проведено задължително административно обжалване, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 268, ал. 1, изр. първо ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал. 1 ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна. Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

Спорът в случая се свежда до това дали правилно е извършено разпределението на сумите от публичния изпълнител с посочените по-горе разпореждания. Противно на изложените в жалбата твърдения съдът намира, че публичния изпълнител е действал съобразно изискванията на чл. 169 и чл. 219 ДОПК.

Съгласно чл. 169, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски. Съгласно чл. 169, ал. 8 ДОПК, тогава, когато е налице вече образувано изпълнително дело, както е в конкретния случай, публичните вземания се погасяват по следния ред: разноски, главница, лихви, което е в различие от реда, предвиден по чл. 169, ал. 1 ДОПК. В тази насока първото възражение в жалбата за неправилно разместване на последователността за погасяване на постъпващите суми е неоснователно.

По силата на чл. 219, ал. 1 ДОПК, когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, постъпленията до изчерпването им се разпределят по следния ред: 1. за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски - съразмерно; задължения, 2. за други публични които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет - съразмерно; 3. за други публични вземания – съразмерно.

В случая обосновано е прието от административния орган, че не е налице конкуренция между публични вземания. Доводите на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни, т.к. не намират своята нормативна подкрепа. Вземанията за заплати не попадат в нито една от хипотезите на чл. 219 ДОПК. Вземания по смисъла на чл. 136, ал. 1, т. 5 ЗЗД - вземания на служители, произтичащи от трудови отношения, се ползват с привилегия като изпълнително основание пред вземанията на държавата, но за да се ползват с тази привилегия, производството следва да е по реда на ГПК, а не по ДОПК. Т.е. работникът или служителят не се явява "обезпечен кредитор" по смисъла на чл. 194 ДОПК, затова и не може да се присъедини в това производство, независимо от привилегията му по чл. 136, ал. 1, т. 5 ЗЗД.

Неоснователно е възражението, че е следвало първо да е налице влязъл в сила акт по искането за разрешение за неотложни плащания. Съгласно чл. 266, ал. 4 ДОПК жалбата срещу действията на публичния изпълнител не спира действията по принудителното изпълнение, освен ако е подадена от трето лице със самостоятелни права върху вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение. Постановеният отказ по искането за неотложно плащане е предмет на обжалване в друго производство (приключило към настоящия момент) и не касае настоящото. Това разрешение не се явява и преюдициално по отношение разпределението на сумите по изпълнителното дело, поради което, а и с оглед това, че обжалването на действията на публичния изпълнител не спира тяхното действие, то наличието на такова разрешение се явява ирелевантно по отношение законосъобразността на разпределението на сумите.

Изложеното обосновава решаващ извод за неоснователност на подадената жалба. Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон, при спазване на процедурните правила и при съобразяване с целта на закона – да се гарантират максимално интересите на държавата и фиска с оглед събиране на публични задължения, които не се погасяват доброволно.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл.

24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.
Воден от горното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л. П. срещу Решение № ПИ-296/01.08.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действия на публичен изпълнител, обективирани следните разпореждания за разпределение на суми изх. № С220022-125-00-0196553/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196552/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196550/11.07.2022 г., № С220022-125-00-0196549/11.07.2022 г. № С220022-125-00-0192697/06.07.2022 г., № С220022-125-00-0192696/06.07.2022 г., № С220022-125-00-0182485/27.06.2022 г., № С220022-125-00-01822482/27.06.2022 г., № С220022-125-00-0178239/22.06.2022 г., № С220022-125-00-0178233/22.06.2022 г., № С220022-125-00-0165887/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0165883/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0165880/09.06.2022 г., № С220022-125-00-0156455/31.05.2022 г., № С220022-125-00-0156453/31.05.2022 г., всички издадени от П. К. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА В. Л. П. с постоянен адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 31, да заплати в полза на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: